

ANDRA SÖNDAGEN I FASTAN (C)

1 Mos 15:5-12, 17-18, Fil 3:17-4:1, Luk 9:28b-36

MÄNNISKOSONEN

Kära bröder och systrar i Kristus

Ur det lysande molnet hörs Faderns röst: *"Detta är min son, den utvalde. Lyssna till honom."*

Det viktigaste för apostlarna - och därmed för oss - är *inte* att få se en skymt av Jesus prakt och glans, utan att vi har mottagit detta bud ur Faderns egen mun: *"Lyssna till honom..."*

Jesus har det Eviga livets ord. Eller bättre. Han är detta Ord. Och det avgörande för oss är att *se* och bli *medvetna* om de band som binder oss vid honom.

Tron på Guds Sons verkliga människoblivande är den kristna trons särskilda kännetecken. Den kristna uppenbarelsen skulle kunna sammanfattas i följande kortformel: Guds människoblivande i Jesus Kristus och människans gudomliggörande. Men vad innebär det då egentligen att 'gudomliggöras'?

Genom uppenbarelsen lär vi oss att *i* det sant mänskliga, finns det sant gudomliga. Ju mer gudomliga vi blir desto mer mänskliga kommer vi att bli. Detta är konsekvensen av inkarnationens mysterium, den Treenige Gudens "köttblivande" i denna värld.

En av 1900-talets stora teologer har uttryckt denna insikt på följande sätt:

"Den som accepterar att vara människa i ordets fulla bemärkelse (vilket är utsägligt svårt och det är oklart om vi verkligen gör det) han har ytterst accepterat Människosonen. Ty i Människosonen har Gud antagit och accepterat människan."

Den som kan acceptera sig själv som den hon verkligen är och med det livets alla prövningar "vilket är utsägligt svårt och det är oklart om vi verkligen gör det" hon har accepterat Människosonen. Ty i Människosonen har Gud antagit och accepterat var och en av oss.

Vi är alla kallade till att möta vår egen historia. Detta eftersom vår personliga historia är vår frälsningshistoria. Det är vår *egen* historia som skall ordnas på det att vi må finna Guds vilja med våra liv. Och det är ju vad vi är kallade till: att bli ett med den gudomliga viljan för att bli den person Gud utvalt oss till att bli, redan "*före världens skapelse*". (Ef 1:4)

Under fastetiden uppmanas vi därför till bot, bön och barmhärtighet. *Bot* för att ta ansvar för det som ännu är oordnat i våra liv. *Bön* för att lyssna efter Hans vilja. *Barmhärtighet* för att inse att allt vad vi är och har, sist och slutligen är gåva.

Att möta sin egen historia och acceptera det ansvar som följer av det faktum att Gud skapar oss som fria varelser är kanske den bästa botövningen under fastetiden. Det är att gå korsets väg. Och denna väg är samtidigt befrielsens väg.

Detta är ett budskap som utmanar oss alla. Paulus konstaterar med tårar i ögonen att "*Många är fiender till Kristi kors*" (Fil 3:18). Ändå är det den vägen vi måste gå för att nå det hemland som är himlen.

Den kristna uppenbarelsens centrum är det Människoblivna Ordet. Kyrkans väsen bör alltid bestå i, att i förening med den Korsfäste störta alla avgudar. Uppenbarelsen kallar oss därför alltid tillbaka till den *här* världen. Till det som finns *här och nu*. För den Evige Guden har *också* gått in i *den här* världen, så att vi kan finna Honom och *i* Honom finna oss själva på nytt.

Och märkligt nog, även fast vår kallelse är att följa den korsfäste Guden, strömmar ur detta faktum ett sällsamt ljus, en stilla frid, en djup glädje, en glädje, som ingenting i den här världen kan ta ifrån oss. Och därför uppmanas vi idag att vara frimodiga och oförfärade i våra hjärtan. Människosonen står på vår sida.

Alla vi som samlats här idag, kan därför göra Paulus ord till sina egna och säga:

"*FÖR MIG ... ÄR LIVET KRISTUS*" (Fil 1:21)